

Yeni Siyaset ve Ekolojik Hareketler

Oğuzhan GÖKTOLGA *

Özet: Sosyal alanda ortaya çıkan ve gelişen birçok hareketin siyasal alana girmesi veya siyasallaşması tarihsel bir gerçekliktir. Sosyal olanın siyasal alana girmesi veya siyasallaşması sosyal olanla beraber siyasalın da değişim ve dönüşüm geçirmesine neden olmaktadır. 1960'lı yılların ortalarında ortaya çıkan yeni hareketler, sosyal alanda ortaya çıkan ve kısa bir süre içerisinde siyasal alanda etkili olan oluşumlar olarak dikkat çekmiştir. Ekolojik hareket, bu dönemde ortaya çıkan yeni sosyal hareketler içerisinde yer alan etkili oluşumlardan birisidir. Ekolojik hareket bir taraftan siyasal alanın ve olanın çevre duyarlılığını artırıcı bir etki yaparken diğer taraftan ekolojik hareketin kendisi, birçok ülkede, çevre odaklı bir siyasal oluşuma evrilerek partileşmiş ve önemli bir siyasal aktör haline gelmiştir. Bu çalışmada siyasal alandaki dönüşüm ve bu dönüşüm sürecinde ekolojik hareketin rolü ele alınmaktadır.

Anahtar kelimeler: Siyaset, ekoloji, sosyal hareketler, siyasal parti, modernite

1. GİRİŞ

Ekolojik hareket, kadın hakları ve barış hareketi ile birlikte yakın dönem sosyal hareketlerinin en önemlileri arasında yer almaktadır. Bu sosyal hareketlerin aktörleri, klasik sosyolojinin iddia ettiği gibi “sapkın”-lar, modernitenin getirilerinden yararlanamayan, marjinal ve köksüzler değil; eğitilmiş, modernizmin getirilerini reddetmeyen ve bu getirilerden yararlanan insanlardan oluşmuştur. Bunun yanı sıra, hareketlerin örgüt, hareket yapısı ve amaçları dikkate alındığında modern dönemdeki

* Yrd. Doç. Dr., İnönü Üniversitesi, İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü, oguzhan.goktolga@inonu.edu.tr

benzerlerinden farklılık gösterdiği görülmektedir. Bu iki farklı durum, sosyal ve siyasal hayatın yeniden yorumlanması gerektiği sonucunu doğurmuştur. Bu yöndeki akademik çalışmalarda, bu tür hareketlerin “yeni sosyal hareketler” olduğu ve bu sosyal hareketlerin “yeni siyaset”i oluşturduğu yönünde güçlü kanaatler oluşmuştur.

Ekolojik hareket, ekolojik siyasete doğru genişlemiştir. Bu genişleme, hareketin kendi içerisinde yeniden tanımlamalara, hareket içi tartışmalara yol açarken, diğer taraftan ekolojik bilincin yükselmesinde önemli katkılar sağlamışlardır.

Bu çalışmada öncelikli olarak Ekolojik siyaset- yeni siyaset ilişkisi ele alınacaktır. Bu ilişkiyi net olarak tanımlayabilmek için öncelikle yeni sosyal hareketlerden bahsedilecektir. Daha sonra, ekolojik siyasetin bugünkü konumu ele alınmaya çalışılacak ve ekolojik siyasetin geleceğine ilişkin yorumlarda bulunulacaktır.

2. YENİ SİYASET

1950’ler ve 1960’ların başında sosyal bilimciler, uzun dönemli ekonomik büyüme şartları altında siyasal konuların yönetsel ve ihtilafsız rutinlere dönüşeceğini düşünmüşlerdir (Maier, 1989: 4). Ancak, özellikle Batıda yaşanan reel gelişmeler, 1960ların başlarından itibaren, bu öngörüden farklı biçimde olmuştur. Mekan, beden, sağlık, cinsel kimlik gibi “hayat alanı” ilgilili konular; komşuluk, şehir ve fiziksel çevre, kültürel, etnik ve kimlik; fiziki hayat koşulları ve genelde insanlığın devamı gibi konular yeni siyasal temaları oluşturmuştur (Offe, 1999:63). Bu temaları sorunsallaştıran hareketler de yine, modernist söylemin iddia ettiği gibi, modernizmin dışında kalan, modernizmin getirdiği iyileştirmelerden yararlanamayan toplum ve gruplardan değil, çoğulculuk, demokrasi, sivil toplum ile nitelenen toplumlarda ortaya çıkmıştır. Bu hareketlerin aktörleri de tepkisel, anomik ve köksüz aktörler değil, modernizmin getirdiği iyileştirmelerden yararlanan insanlar arasından ortaya çıkmıştır (Çayır, 1999: 15). Claus Offe, “eski ve yeni siyasal paradigma”lar anlatımından yola çıkarak, siyasetin eski ve yeni yapısı

arasındaki farklılığı aktörler, konular, değerler ve hareket biçimleri ekseninde ele alarak çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır.

Eski paradigmanın aktörleri, grup olarak hareket eden, gelir dağılımı mücadelesine müdahil olan sosyo-ekonomik gruplardır. Konuları ise; ekonomik büyüme ve dağılım, askeri ve toplumsal güvenlik, toplumsal kontroldür. Eski paradigmanın değerleri, özgürlük, tüketim güvenliği ve maddi ilerlemedir. Hareket biçimlerini de örgüt içi ve örgütün dışarıya karşı takındığı tavır anlamında içsel ve dışsal hareket olarak ayıran Offe, eski paradigmadaki içsel hareket biçiminin resmi örgütlenmeler, büyük ölçekli temsil birlikleri şeklinde; dışsal hareket biçiminin ise, çoğulcu ya da korporatist çıkar aracılığı, siyasal parti rekabeti ve çoğunluk oyu şeklinde gerçekleştiğini belirtir.

Yeni paradigmada ise aktörler grup gibi davranmayan, fakat belli temalar etrafında bir araya gelmiş topluluklar lehine hareket eden sosyo-ekonomik gruplardır. Temalar, barışın, çevrenin ve insan haklarının korunması temelinde oluşmuştur. Yeni paradigmadaki değerler, merkezi kontrolün karşısında kişisel özerklik ve kimlik temellidir. İçsel hareket biçimi enformel ilişkilere dayalı, yatay ve dikey farklılaşmanın düşük düzeyde belirirken dışsal hareket biçimi, negatif terimlerle formüle edilmiş taleplere dayanan protesto hareketleri biçiminde oluşmaktadır (Offe, 1999:67). Yeni siyasetin pragmatik temaları, farklı yeşil partilere yönelik bir alan araştırması yapan Poguntke tarafından ekoloji, bireycilik, ilerleme, liberal temeller, self-determinasyon, feminizm, katılımcı demokrasi/doğrudan demokrasi, solculuk, Üçüncü Dünya, çok taraflı silahsızlanma olarak belirlenmiştir (Poguntke, 1989:178-182).

Offe'nin kavramasallaştırmasından da görülebileceği gibi, yeni siyasal paradigma yeni sosyo-ekonomik yapının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Sosyo-ekonomik yapıdaki değişiklikler, sosyal hareketlerin de yapısında değişiklikler oluşmasına da neden olmuştur. Yeni sosyal hareketler, grup içi faaliyetlerin yarı zamanlı ve kısa dönemli olmasını uygun gören, katılım için duygusal dayanışmayı ve bireysel zaman ayırmayı isteyen hareketlerdir (Melucci, 1999:93). Melucci, yaptığı bu nitelemenin geçici değil, şekilsel bir değişim olduğunu savunur. Bu

şekilsel değişimin önemi, kendi içerisinde bir gaye olmasından ileri gelir. Bu yeni şekillenme ile birlikte insanlara zaman, mekan ve insanlar arası ilişkilerin, sistemin rasyonel işleyişinden farklı olabileceği sunulmaktadır.

Yeni sosyal hareketlerin yer aldığı sosyo-ekonomik yapının özelliklerine gelecek olursak: Yeni sosyal hareketler 1960'ların sonundan itibaren ortaya çıkmıştır. 1960'ların sonu ve 1970'ler ekonomik büyümenin hızla azaldığı dönemlerdir. Kapitalizmin sürekli büyüme ve buna bağlı olarak da hayat şartlarında sürekli iyileşme miti, 1960'ların sonundan itibaren geçerliliğini kaybetmeye başlamıştır. Toplumsal değerler, hayat tarzı ve siyasal biçimler radikal bir biçimde eleştirilmiştir (Hirsch, 1998:181). Bu bağlamda, yeni sosyal hareketlerle birlikte eski paradigma içerisinde zayıf olan bir kimlik boyutu ön plana çıkmıştır. Kimlik sorununa ilişkin olarak kültürel ve sembolik meseleler siyasal temalar haline dönüşmüştür. Yeni hareketler, aktörlerin kendine özgü amaçları, gündelik hayatın yeni kurgulanış boyutu ile beraber ve farklılaşmış bir gruba ait olma duygusu ile ilişkili bir inanç, değer, sembol ve anlam bütününe sahiptir (Johnston vd., 1999:132).

Yeni sosyal hareketlere ilişkin bir diğer önemli özellik, bu hareketlerin toplumsal tabanının belirlenmesidir. Yeni sosyal hareketlerin toplumsal tabanının yeni oluşan orta sınıf olduğu yönünde görüşler vardır. Ancak, daha önce de belirttiğimiz gibi, yeni sosyal hareketler ekonomik temelli taleplerden yola çıkmamaktadır ve sosyal hareketlerin aktörleri farklı sınıflardan ve sınıf olmayanlardan gelen değişik unsurlardan oluşmaktadır (Melucci, 1999: 70). Nitekim Alber, yeni sosyal hareketler içerisinde yer alan yeşil hareketin destekleyicilerinin büyük çoğunluğunun öğrenciler ve işgücü dışında olanlardan oluştuğunu belirtir (Alber, 1989s.204).

3. EKOLOJİK HAREKETLER

Ekolojik hareketin bir sosyal hareket ortaya çıkmasının belirli nedenleri vardır. Bu nedenlerden temel olanı toprak, su ve havaya ilişkin ekonomik sorunlardaki dramatik artıştır (Offe, 1998: 176). Çevreye verilen

zararın bilimsel teknik açıdan ölçülebilir olmasıdır. Küresel ısınma ve ozon tabakasının delinmesi gibi “görünmeyen” zararların dahi, ölçülebilir ve sonuçlarının kamuoyuyla paylaşılıyor olması çevrenin somut bir biçimde gündemde kalmasını sağlamaktadır. Bunun yanı sıra çevreye ilişkin zararların ve bu zararların tazmininin yerel olmaktan çıkıp evrensel boyutlara ulaşması ve yalnızca bugünkü insanı ve insanlığı değil, insanlığın geleceğini de tehdit ediyor olması, ekolojik hareketin oluşumuna ve gelişimine neden olmuştur (Garner, 2000:3).

Ekolojik hareketlerin var olmasının ve yükselişinin bir diğer nedeni, doğadaki insan müdahalesinin hatırlatılışdır. Ekolojik hareketlerde endüstrileşmeye yapılan vurgu, doğanın bir kere ve bütün zamanlar için değiştiğini gösterir (Çiğdem, 1997: 32).

Ekolojik hareketlerin ortaya çıkmasında önemli bir gelişme, o dönemde yaşanan ekonomik krizle bağlantılı olan petrol krizidir. Petrol fiyatlarının çok yükselmesi Avrupa Hükümetlerinin, nükleer enerji üretimini gündemlerine almalarıyla sonuçlanmıştır. Nükleer karşıtlığı, ekolojik hareketleri bünyesinde barındırması ve zaman zaman yerel düzeyde de olsa başarılı olması nedeniyle sosyal hareketler için önemli bir gelişmedir (Müler-Rommel,1989: 6).

Ekolojik hareketlerin çoğu yerel düzeyde ve siyasal olarak bağımsız vatandaş inisiyatifi olarak başlamıştır. Bu gruplar daha çok park alanlarının korunması, nükleer güç santralleri inşasının protestosu, yeni karayollarının inşasının protestosu gibi tek bir konuyla ilgilenmişlerdir. Vatandaş inisiyatiflerinin münferit başarıları, çevre hareketinin, etkisini ulusal düzeyde arttırmak için federal bir şemsiye altında toplanmalarına öncülük etmiştir. (Müler-Rommel, 1989:5).

Ekolojik hareketleri başlangıçtaki özellikleri karşı oldukları temalarla tanımlanır: nükleer silahsızlanma, santraller, NATO, çevre tahribatı, şekilcilik, tüketim toplumu, emperyalizm, siyasi menfaatçilik, teknik gelişmeye bağımlılık vb. konulara karşıtlık (Röben, 1994: 107).

Ekolojik hareketin davranış şekli, yeni sosyal hareketlerin çoğunda olduğu gibi müzakereye yanaşmayan yapıdadır. Talepleri “evet/hayır”, “hemen şimdi/asla”, “onlar/biz” gibi keskin ayrımlara dayanmaktadır.

Offe, müzakere etmemelerinin müzakere etme yeteneğine sahip olmalarından kaynaklandığını belirtir. Bunun da iki gerekçesi vardır: Talep ettikleri imtiyaza karşılık olarak önerecek bir şeyleri yoktur ve; taleplerinin evrensel aciliyete sahip konular olduğunu düşündükleri için müzakere etmeye yanaşmazlar (Offe, 1999: 65).

Ekolojik hareketlerin örgütsel yapıları da yeni sosyal hareketler bünyesinde olmasından kaynaklanan özellikler taşımaktadır. Profesyonel yöneticiliğin önlemek ve hareket içersindeki farklı grupların da hareket içersinde söz sahibi olmasını sağlamak gerekçesiyle rotasyona bağlı yöneticilik, çoklu üyeliğe müsaade etme gibi örgütsel yapılanma özellikleri görülür.

4. EKOLOJİK HAREKETTEN KURUMSAL SİYASETE

Ekolojik hareket, bir hareket olarak içinde geliştiği şartların basıncıyla partileşme sürecine girmiştir. Partileşme sürecinin en önemli nedeni mevcut kurumsal partilerin ekolojik taleplere cevap veremiyor olmasıdır. Geleneksel sağ-sol siyasal çatışması sonucu ortaya çıkan siyasal partilerin ne sağ ne de sol kanadındakiler çevresel sorunlarla mücadele ihtiyacı konusunda duyarsız kalmışlardır (Müler-Rommel, 1989: 16). Var olan mevcut siyasal partilerin ekolojik hareketin taleplerine cevap verememelerinin bir diğer nedeni bu taleplerin iletildiği dönemin bir ekonomik kriz dönemine denk gelmesidir (Önder, 2003:106). Siyasal partilerin öncelikli sorunları, mevcut ekonomik problemlere çözüm üretmektir. Ekolojik hareketin talepleri göz ardı edilmiştir. Mevcut siyasal partilerin ekolojik hareketin taleplerine duyarsız kalmasının bir diğer nedeni de, ekolojik hareketin taleplerinin hükümetlerin enerji, ulaşım, istihdam, tarım gibi birden fazla faaliyet alanını birden etkileyecek olmasıdır. Söz konusu faaliyet alanları gelişme odaklı çevrelerce domine ediliyor olması, ekolojik taleplerin dikkate alınmasını engellemektedir.

Ekolojik hareketlerin mevcut siyasal parti sisteminde kendi taleplerine uygun yer bulamamaları, partileşme sürecine yönelmelerine yol açmıştır. Partileşirken de, “protesto ve hareket siyaseti”nden “parti siyaseti”ne geçişte zorluklar yaşamışlardır. Sosyal hareketlerdeki uzlaşmazlık

yaklaşımı siyasal parti olarak işlevsel olabilmelerini zorlaştırmaktadır. Bir yandan “hareket” olarak kendilerini korumak istemeleri, bir yandan da gerçek bir siyasal parti olarak hareket etmek istemeleri, ekolojik partiler içerisinde ciddi sıkıntılara yol açmış, parti içi ayrışmalar yaşanmasına yol açmıştır.

Offe, Alman Yeşillerinden yola çıkarak, Yeşil Partilerin dört farklı aşamadan geçtiğini belirtmiştir. Birinci aşama hareket siyaseti aşamasıdır ki, bu aşamada çok sayıda siyasal konuyu ele aldıklarını ve kısa vadeli sonuçlar elde etmeye çalıştıklarını belirtir. İkinci aşama, hareket siyasetinin tükeniş aşamasıdır. Bu aşamada, sosyal hareketteki etkinlikleri yavaşladığını, sosyal hareketlere katılımın hem sayı hem oran olarak azaldığını belirtmektedir. Birinci aşamada partileri destekleyen hareketlerin ikinci aşamada partiyi güçsüzleştirdiğini belirtmektedir. Bu aşamadaki “ne sağda ne solda ama önde” sloganının teorik ve pratik olarak içi dolu bir slogan olmadığını belirtmektedir. Üçüncü aşamanın “self realization” (kendini gerçekleştirme) aşaması olduğunu, parti örgütlenmesi, ekonomik ve sosyal politika ve Anayasa ve Devlet gücü içerisinde partinin konumu gibi gerçek bir partinin yapması gerektiği kendini tanımlama sürecinin yaşandığını söyler. Son aşama ise “self realization” ile kimliğin karşı karşıya geldiği aşamadır. Yeşil partiler, kurumsal partiler gibi olduklarında kimliklerini kaybedeceklerini düşünecek ve bunun ikilemini yaşayacaktır (Offe, 1998: 167-178).

Ekolojik hareketlerin partileşmesi sürecinde, Yeşil Partiler ön plana çıkmıştır. Alman Yeşilleri, ne ilk ne de en başarılı yeşiller olmamasına karşın, Mart 1983’te ilk delegasyonlarını parlamentoya sokmalarının ardından yeni siyasetin öncüsü konumuna yükselmişlerdir (Ely, 1998:193). Yeşil partilerin ortak özellikleri; güçlü ekolojik ve anti-nükleer düşünceye dayanma, Üçüncü Dünyayla bütünleşmeyi öngörme, çok taraflı silahsızlanma talepleri, sol kanat eşitlikçi temayül, katılımcı parti örgütlenmesi olarak belirtilebilir (Müler-Rommel, 1989:8). Ancak, Pongtke, 12 ülkeden 15 Yeşil Parti üzerinde yaptığı çalışmada iki parti hariç, diğerlerinin yalnız ekolojiyi değil, bireycilik, klasik liberal değerler, self-determinasyon, Üçüncü Dünyayla bütünleşme gibi konuları da

programlarına dahil etmiş olmaları nedeniyle, bir ekolojik parti olmaktan çok bir “yeni siyaset” partisi olduğunu söyler (Poguntke, 1989:189).

Yeşil partileri destekleyen toplumsal taban incelendiğinde, Yeşil Partilerin destekçilerinin büyük çoğunluğunun 30 yaşın altında olduğu görülür. Bunun yanı sıra, Almanya’da Yeşilleri destekçilerinin 2/3’ü ekonomik olarak aktif olmayan insanlardan oluşmaktadır (Alber, 1989:205). Bu iki veri, Yeşil hareketin destekçilerinin sadece “yeni orta sınıf”a indirgenmeyecek .eşitlikte olduğunu göstermektedir. bu genel olarak ele alındığında hareket içerisindeki katılımın partileşme sürecinde düştüğü görülmektedir. Bu farklılığın nedenlerinden birisi, hareket ve partinin ekoloji, toplumsal cinsiyet, barış gibi konularda ortak yorumda bulunmuşlarsa da yapabilecekleri faaliyetler konusunda farklılaşıyor olmasıdır. Siyasal partiler açısından, seçmen davranışlı, koalisyonlar ve yaşamaya dahil olma başarı kriterleridir ve seçmenlerinin bu kriterlere adapte olmalarını isterler. Ancak Yeşil Partiler ölçeğinde hareketler bu araçsallaştırmaya karşı baş kaldırmışlardır (Mayer, Ely, 1998:8).

5. SONUÇ

Ekolojik siyaset, çevre korumacılıktan ekolojik harekete, oradan da ekolojik siyasete bir genişleme göstermiştir. Ekolojik hareketteki bu genişlemenin hem teorik hem pratik kazanımları olmuştur. Ekolojik hareket siyaset teorisine insan merkezlilik anlayışına karşı çevre merkezliliği geliştirmesi ve ilerleme fikrinin sınırlandırılması düşüncesini getirmesi suretiyle katkıda bulunmuştur. Oy ve parlamenter temsil anlamında küçük olsa da medyanın da ilgisiyle, çevresel bilinç, nükleer politika ve silahsızlanma gibi konuların kamuoyunda duyurulması gibi konularda ekolojik siyaset, siyasal hayata birçok olumlu etkilerde bulundu (Müller-Rommel, 1989: 14).

Ekolojik hareketin siyasal parti olarak gelecekteki durumuna ilişkin Offe yeşil partilerin, geleceklerini ilgilendiren gelişmelerin öznesi olmasından çok nesnesi durumunda olduklarını söylemektedir. Bu gelişmeler; seçim sisteminin yapısında uzun vadeli değişiklikler; karşıt partilerin stratejik ve taktik hareketleri ve bu hareketleri medyanın yorumlama

biçimi; hızlı dalgalanma gösteren konular ve sorunlar ve Yeşil partilerin kendi programları ve politikalarıdır (Offe, 1998: 167).

Yeşil hareketin Batı siyasal sahnesinde görece küçük partiler olarak kalması ve siyasal parti temelinde başarılı olup olmayacağına bilinmemesi, yeşil hareketin başarısız olduğuna delalet etmez. Bugün çevre sorunları daha çok insan tarafından dikkate alınıyorsa; siyasal partiler kendilerini çevre politikaları oluşturmak zorunda hissediyorsa; insanlar, mevcut düzenin rasyonel saydığı hayat tarzından farklı hayat tarzları olduğuna inanıyorsa; ve insanlar bu düşünceler içerisinde kendilerini temsil edebileceğini düşündüğü bir partinin var olduğu düşüncesiyle, mevcut demokratik yapıyı tehdit eden radikal hareketlerden uzaklaşıyorsa kuşkusuz bütün bu olumlu gelişmelerde yeni bir sosyal hareket olan ekolojik hareketin ve yeni siyaset paradigması içerisinde hareket eden ekolojik siyasetin etkisi yadsınamaz.

KAYNAKÇA

Alber, Jens (1989), "Modernization, Cleavage Structures, and Rise of Green Parties and Lists in EUROPE", *New Politicis in Western Eurpe The Rise and Success of Green Parties and Alternative Lists* ed. Ferdinand Müller-Rommel içerisinde, ABD: Westview Pres, ss. 195-210.

Çayır, Kenan (1999), "Toplumsal Sahnenin Yeni Aktörleri: Yeni Sosyal Hareketler, *Yeni Sosyal Hareketler*, (Ed. Kenan ÇAYIR), İstanbul: Kaknüs Yayınları, ss. 13-34.

Çiğdem, Ahmet (1997), "Toplum, Doğa ve Eko-politik Hareketler", *Birikim*, s. 98, Haziran 1997, ss. 31-38.

Ely, John (1998), "Gren Politics İn Europe and the United States", *The German Greens Paradox Between Movement&Party*, ed. Margit Mayer ve John Ely, Philadelphia: Temple University Press, ss. 193-209.

Garner, Robert (2000), *Environmental Politics Britain Europe and the Global Environment*, London: Macmillan Press.

Hirsch, Joachim (1998), "A party is not a Movement and Vice Versa", *The German Greens Paradox Between Movement&Party*, ed. Margit Mayer ve John Ely, Philadelphia: Temple University Pres, ss. 180-90.

Johnston, Hank; Enrique Larana; Joseph R. GUSRIELD (1999), “Kimlikler, Şikayetler ve Yeni Sosyal Hareketler”, (Çev. Kenan ÇAYIR), *Yeni Sosyal Hareketler*, (Ed. Kenan ÇAYIR), İstanbul: Kaknüs Yayınları, ss. 131-168.

Maier, Charles S. (1989), “Introduction”, *Changing Boundaries of the Political*, (Ed. Charles S. Maier), Cambridge: Cambridge University Press.

Mayer, Margit, John ELY (1998), “Success and Dilemma of Green Party Policies”, *The German Greens Paradox Between Movement & Party*, ed. Margit Mayer ve John Ely, Philadelphia: Temple University Press, ss.3-26.

Melucci, Alberto (1999), “Çağdaş Hareketlerin Sembolik Meydan Okuması”, (Çev. Kenan ÇAYIR), *Yeni Sosyal Hareketler*, (Ed. Kenan ÇAYIR), İstanbul: Kaknüs Yayınları, ss.81-107.

Müller-Rommel, Ferdinand (1989), “Green Politics and Alternative Lists Under Cross-National Perspective”, *New Politics in Western Europe The Rise and Success of Green Parties and Alternative Lists*, London: Westview Press, ss. 5-19.

Offe, Claus (1998), “From Youth to Maturity”, *The German Greens Paradox Between Movement & Party*, ed. Margit Mayer ve John Ely, Philadelphia: Temple University Press, ss.165-179.

Offe, Claus (1999), “Yeni Sosyal Hareketler: Kurumsal Politikanın Sınırlarının Zorlanması” (Çev. Kenan ÇAYIR) *Yeni Sosyal Hareketler*, (Ed. Kenan ÇAYIR), İstanbul: Kaknüs Yayınları, ss.53-80.

Önder, Tuncay (2003), *Ekoloji, Toplum ve Siyaset*, Ankara: Odak Yayınları.

Poguntke, Thomas (1989), “The “New Politics Dimension” in European Green Parties”, *New Politics in Western Europe The Rise and Success of Green Parties and Alternative Lists*, London: Westview Press, ss. 175-194.

Röben, Eva (1994), “”Parti Olmayan Parti”- Almanya’daki Yeşiller Hareketi, *Birikim*, s. 57-58, Ocak Şubat 1994, ss. 106-114.

Abstract- New Politics and Ecological Movements- It is a historical reality that every social movement that occurred become a part of the political life and cause politicization. This process causes simultaneously to the transformation and change of social and political areas. The new movements that occurred in 1960s raised as social movements, and in a short period, became influential in political area. Ecological movement is one of the social movements that came to agenda in that period. On the one hand ecological movements created awareness about environment sensitivity. On the other, they evolved to an environmental political party in many countries, and became political actors in these states. In this research it will be tried to handle the role of ecological movements in the transformation process from social area to political one.

Key words: Polity, Ecology, Social movements, Political party, Modernity.